

Massa real

Al dietari *Música i pols*, editat per Proa, hi podem resseguir alguns dels interessos artístics de Pere Rovira, sobretot pictòrics i musicals. En una i altra disciplina, igual que en l'àmbit gastronòmic, l'escriptor sembla decantar-se per una consolidada tradició, incompatible amb qualsevol mostra d'esnobisme d'arrel o excusa experimentals, tal com pertoca a la seva edat, si bé no encara provecta, ja prou avançada com per permetre's el luxe de prescindir de prejudicis basats en dogmatismes irreductibles i bel·ligerants: "Les fermeses estètiques, els dictàmens, les desqualificacions dels que fan allò que tu creus que s'ha de fer són assumptes més aviat juvenils, em sembla. De jove, es necessita més que de vell estar segur de les coses i demostrar conviccions." Una carta de presentació força eloqüent, apuntada ja el tercer dia de l'any, per tal que el lector vagi fent-se càrrec del pa que es dona en les pàgines posteriors,

que podríem sintetitzar en el lema "val més no estar gaire convençut de res". Un relativisme molt saludable que aplica tant quan, posem per cas, visita Roma, arran d'un regal que li fan els amics amb motiu del setantè aniversari, com quan manifesta opinions polítiques.

A la capital italiana, on troba l'opulència del Vaticà fastigosa i el vi negre dels restaurants massa calent, a més de car, Rovira s'extasia –i així ho explicita en unes notes que traspuen sensibilitat i bon gust–

PERE ROVIRA TROBA A FALTAR A L'INDEPENDENTISME EL REALISME DEL QUADRE DEL PAPA INNOCENCI X DE VELÁZQUEZ

per VIDAL VIDAL

davant de determinades obres dels grans mestres renaixentistes, des del *Moisès* de Miquel Àngel fins als frescos de la Capella Sixtina del mateix artista, de la sensual *Fornarina* de Rafael exposada al *palazzo Barberini* a l'impressionant retrat del papa Innocenci X de Velázquez al *Doria Pamphilij*. Un quadre "pintat amb sang", en què el pontífex mostra una expressió tan natural i inquietant –mirada esfereïdora, entre el recel i la mala llet– que, al veure'l enllestit, el mateix retratat va exclamar: "Troppo vero."

Realisme que l'autor troba a faltar tot just en alguns plantejaments de l'independentisme, malgrat compartir-ne l'objectiu: "La tendència a prescindir dels fets reals, quan no s'adapten a allò que d'ells s'esperava, ens ha fet molt de mal." Enfront d'un cert il·lusionisme col·lectiu, considera (lúcid i valent, perquè no tothom s'hi atreueix per por a ser acusat de tou, derrotista o botifler) arribada l'hora "d'encarar la realitat de la situació".